ВІРУЮ

№ 5 (304)
ТРАВЕНЬ 2024

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

Мама...

Слово, яке однаково звучить майже всіма мовами світу. В якому так багато любові, сили і ніжності... Яке береже в статусі дитини, хай би скільки років тобі не було...

І яке так страшно перестати вимовляти...

Із Днем матері вітаємо всіх українських матусь! Пишаємося вашою ніжністю і мужністю, незламністю і міццю! Вашою готовністю любити і творити, прощати і благословляти.

Просимо в Бога для вас особливої благодаті. Хай кожен ваш день буде наповнений любов'ю, надією і вдячністю. Хай Отець Небесний дарує мир вашим душам і вашій країні.

СИЛА УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРІ

«Стоп реанімація. Без пульсації. Асистолія. Час 14:30. Всім дякую!», – закінчила я і пішла писати документацію. Треба все зробити дуже швидко. Годину тому прийняли вкрай важкого пацієнта, пізніше чекаємо ще. А мені б, взагалі, поїсти вже щось.

«Ой, Боже! Він же з дві тисячі першого... », – помітила анестезистка, заповнюючи бирку.

Через чотири дні моя стрічка в соцмережах наповнилась десятком репостів знайомих про похорони Героя «після тривалого лікування внаслідок поранення...» Виявилось, у нас багато спільних знайомих.

Ми боролись. Ми грали в нерівний бій із смертю, після кожного погіршення втрачали надію на перемогу, змінювали тактику лікування, вигравали ще декілька днів і все знову повторювалось. Ми програли цю війну. І він був єдиний серед п'яти хлопців його віку, які, за збігом, потрапили до нас з подібними пораненнями в той же час.

Той ранок був таким, як і всі в реанімації. Більше десятка важких пацієнтів, всі на ШВЛ, половина не стабільні, все потребує контролю... «Там мама пацієнта хоче поговорити з черговим лікарем», – кажуть.

Я знаю маму. Знаю вже третій тиждень. Вона щоразу скромно просить дозволу сказати кілька слів і постояти біля сина. Їй десь сорок п'ять. Було. Три тижні тому. Нині їй ніби шістдесят.

Проходжу повз монітори: живий. Але там вже тільки апарати і височезні дози препаратів це підтримують. Мамі треба сказати правду.

Вона дивиться на мене, ніби на живого Бога. Вона бачить в мені надію і хоче її чути. Я знаю, що вчора колеги повідомили про прогноз. Але це мама. Вона, як і всі мами моїх пацієнтів, зазирає в душу і рве її благальним поглядом на шмаття. Починаю розмову. Вона, тримаючи мене за руку, опирається на стіну і ридає від безсилля. Так, як всі мами. Щоразу.

Потім ми заходимо в реанімаційну залу. Закриваю ширми. Прошу всіх вийти. Вона обережно поправляє сину козачий чуб і тихо плаче. Стою, пильную монітори і подумки: «Боже, нехай його серце не зупиниться, поки вона тут».

Плаче. Як і всі мами. Цілує. Дякує, що він є саме її сином. Розповідає, як пишається ним і молиться про нього. Знову поправляє волосся. Мовчки йде.

Через годину, супроводжуючи іншого пацієнта в операційну, помічаю її під реанімацією. Сидить мовчки. Як і всі мами. Дивиться в нікуди. Витирає сльози.

Сьогодні я вдивляюсь у світлини з поховання. Захисник України з 2001 року народження. Величезна громада зустрічає навколішки. Дорога вистелена квітами. Командир вручає мамі прапор. Вона обіймає та цілує символ вільної України, за яку віддав життя її син. Ридає. Як і всі мами.

І так щоразу. Щодня. Щотижня. Після того, як я беземоційно зупиняю реанімаційні заходи чи мовчки пишу документацію про смерть.

Ще одна мама віддає за нашу свободу свого сина.

Христина ЯРМОЛІНА.

НАДХОДИТЬ РАНОК, АЛЕ НІЧ ЩЕ ТРИВАТИМЕ...

«І хоч народи клекочуть, як гуркіт могутніх хвиль, Він їм погрозить, і вони побіжать дуже далеко, понесуться, як полова від гірського вітру або трава перекотиполе від буревію. Під вечір наводять вони жах, але перш ніж настане ранок, їх уже немає! Таке майбутнє всіх, котрі нас грабують, і доля тих, котрі нас обдирають» (Ісаї 17:13-14).

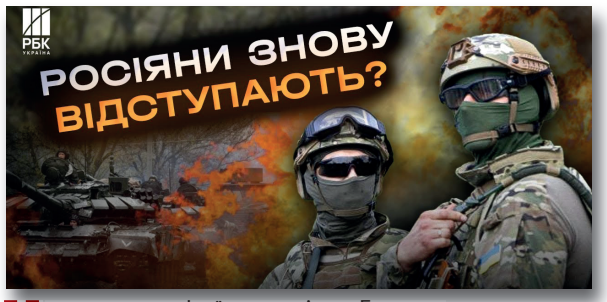

Цими словами Ісаї нас потішає Господь.

Ворог, навіть найсильніший і найзліший, – тимчасовий, він згине у свій час, як роса на сонці.

Не росія з усім своїм імперським духом є вершителем історії, це Господь тримає нитку життя у Своїх руках.

Усі імперії тимчасові і скороминучі.

Дай же, Господи, сили боротись і терпіти, жити і розбудовувати життя.

Пророк Ісая точно формулює те, що колись відчував вибраний народ, а сьогодні відчувають десятки мільйонів українців: «Вартовий, яка пора ночі? Вартовий, яка пора ночі? А вартовий відповів: Надходить ранок, але ніч ще триватиме» (Ісаї 21:11-12).

Микола РОМАНЮК.
Пастор.

ГОЛОВНА ЗАПОВІДЬ

Чи буває у вас, коли в одноманітному потоці буденного життя ви ловите себе на тому, що вже давно перестали розуміти, навіщо і кому це все потрібно. Хотілося б зупинитися, перевести подих, підняти погляд до неба і знову згадати, хто я, де я і заради чого я живу.

А можливо, ви ніколи й не шукали відповіді на ці питання. Можливо, ваше життя максимально яскраве, сповнене фану і позитивних емоцій. І думки про «високі матерії» просто в голову не приходять. Хіба що іноді відчуття якоїсь незрозумілої порожнечі охоплює вас, ніби натякаючи, що щось іде не так, чогось не вистачає.

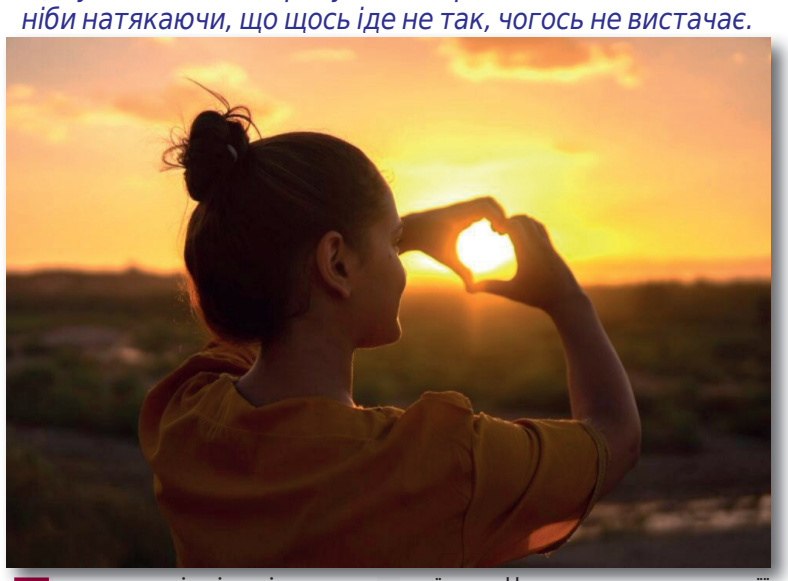

Людина, на відміну від тварин, здатна усвідомлювати своє існування і хоче зрозуміти його сенс. Але дуже часто не може цього досягти. Хтось важко працює, щоб матеріально забезпечувати сім'ю. А хтось із головою пірнає в роботу, щоб сховатися від проблем в сім'ї або просто побудувати кар'єру (хибно вбачаючи в ній той сенс). Дехто застряє в віртуальному світі, блукаючи в лабіринтах соцмереж, стримінгових сервісів та відеоігор або ж просто сидячи на дивані перед телевізором. Хтось вкладає весь вільний час в ремонти квартири, автомобіля, у догляд за дачею. А хтось марнує життя, пропиваючи сімейний бюджет у барах

У кожної людини є щось (і не завжди це щось погане), що намагається поглинути весь вільний час. Воно привертає всю нашу увагу, заважаючи залишитися наодинці з собою і, врешті-решт, із Богом.

Як та білка в колесі, як годинникова стрілка, що нескінченно намотує коло за колом, день за днем ми біжимо своїм маршрутом. Однак у годинникової стрілки є певне призначення, заради якого вона повторює свої кола. Це призначення заклав її творець – людина.

Але яке призначення, який сенс життя самої людини?

Сенс життя

Фразу «сенс життя» в Біблії ви не знайдете. Але чи є там щось, що сам Бог називає найважливішим? Якась найважливіша порада? Найважливіше завдання? Найважливіше повеління? Найважливіша заповідь? Так, є.

«А один із тих книжників, що чув, як вони сперечались, та бачив, як добре Він відповідав їм, приступив та й спитався Його: Котра заповідь перша з усіх? Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Бог єдиний. І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша! А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе! Нема іншої більшої заповіді над оці!» (Марка 12:28-31).

Найважливіша заповідь, тобто найважливіше повеління Бога, полягає в тому, щоб всім своїм єством любити Того, Хто справді найважливіший у всьому світі. Цю заповідь дав Бог ще в Старому Заповіті і підтвердив Син Божий як головну заповідь в Новому Заповіті.

Тобто існує єдиний Бог, Який створив усе і, відповідно, Він найважливіший за все, що існує. А наше найважливіше завдання – любити Його всім своїм єством: емоціями, розумом, силою (зокрема й силою волі).

Якщо подумати, це дійсно дуже логічно: сенс життя в тому, щоб бути максимально сфокусованим на максимально важливому. Сфокусованим емоційно, інтелектуально і усвоїх діях.

Але далеко не кожна людина готова це визнати. Люди – дуже егоцентричні. Якщо ми й розмірковуємо над сенсом свого життя, ключове слово тут «свого». Ми намагаємося здогадатися, якими надзвичайно важливими ми є, який в нас величезний потенціал. Але якщо сенс мого життя в тому, щоб присвятити його комусь іншому, то це перестає годувати наше его і тому не здається привабливим.

Бог у серці

Коли з кимось заходить розмова про Бога, часто можна почути: «У мене Бог в серці». Самі по собі ці слова добрі, особливо коли в серці людини дійсно живе Бог. Про це читаємо в Біблії: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликує: Авва, Отче!» (Галатів 4:6).

Але що насправді має на увазі людина, коли каже: «У мене Бог в серці»? Дуже часто ця фраза використовується як пояснення того, чому вона не збирається відвідувати зібрання церкви, читати Біблію, вкладати час у служіння. По суті, ці слова є виправданням відсутності посвяти свого життя Богові.

Часто при цьому ще можна почути: «Вірити в Бога треба без фанатизму». Фактично, вони несуть ту ж ідею, що й слова про Бога в серці. І полягає ця ідея в тому, що віра в Бога повинна мати мінімальний прояв у практичному житті людини. Хочеш – вір собі в серці, але живи, як усі нормальні люди.

Якщо в тебе в житті є цілком матеріальні цілі стосовно успіху чи матеріального статку – ти нормальна, здорова людина. Якщо ж ти кожної неділі ходиш на зібрання, регулярно читаєш Біблію, береш участь у церковних служіннях – це релігійний фанатизм.

Такий спосіб мислення здається дуже природним для багатьох людей. Але якщо копнути глибше, він суперечить як Біблії, так і здоровому глузду.

Біблія описує віру як рушійну силу добрих діл людини. Коли людина дійсно вірить в Бога і Він дійсно живе в її серці, то ця віра обов'язково проявлятиметься в багатьох ділах. «Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі! Але скаже хто-небудь: Маєш ти віру, а я маю діла; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх. Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують, і тремтять. Чи хочеш ти знати, о марна людино, що віра без діл мертва?» (Якова 2:17-20).

Якщо ж говорити про протиріччя зі здоровим глуздом і логікою, то згадаймо наші недавні роздуми щодо сенсу життя людини. Якщо дійсно існує безмежно великий Бог, Який створив цей світ і дав нам життя, то навряд чи можна уявити собі щось важливіше за Нього у всьому створеному Ним всесвіті. І бажання приділяти якомога менше свого часу і зусиль для Того, Хто найважливіший, здається абсолютно нелогічним.

Відносини любові

Саме Бог встановив найважливішу заповідь для кожної людини: любити Його всім єством. Але мова не про якусь односторонню любов, оскільки Бог першим полюбив нас. Полюбив настільки, що заради нашого спасіння втілився в людину, пройшов через приниження, страждання і смерть. Він зробив усе заради нас – і тепер чекає від нас взаємності.

Хіба може бути щось радісніше, ніж будувати взаємини любові з самим Богом? Із всемогутнім Батьком, Який безмежно любить нас – Своїх дітей.

Наша любов до Нього починається в серці, але має проявлятися у всіх наших вчинках. Ба більше, справжня любов – жертовна. Як Бог проявив жертовність, коли страждав за наші гріхи, так і ми маємо бути готовими жертвувати собою заради Нього.

І головна жертва – відмовитися від життя заради свого «я». Тобто керуватися в житті тим, чого бажає Бог, а не тим, чого хочеться мені. А про наші бажання і потреби попіклується Той, Хто неймовірно нас любить.

Мені мало

Можна бути віруючою людиною, багато років ходити на зібрання, але при цьому повністю втратити правильні пріоритети. Матеріальний достаток, задоволення або ж якісь життєві проблеми – усе це намагається поглинути кожного з нас. Можна пам'ятати головну заповідь на пам'ять і навіть погоджуватися з нею, але в щоденному житті керуватися чимось зовсім іншим. Можна заспокоюватися тим, що ми ходимо до церкви і навіть читаємо Біблію. Але чи дійсно ми задоволені своїм рівнем відносин з Богом?

Сенс нашого життя – любити Бога всім серцем, всією душею, всім розумом, всіма силами. Любити. Бога. Всіма почуттями. Завжди про Нього думати. Постійно Його пізнавати. Любити як словами, так і ділами.

Хіба може бути щось важливіше? Чим більше ми керуємося цим сенсом, тим більше зростає цінність нашого життя, тим більше воно приносить користі.

Докласти всіх зусиль

Можна із захватом дивитися на віру Авраама, на щиру любов до Бога Давида, на вірність Даниїла, на ревність і безстрашність Павла. Ці люди показали приклад неймовірних відносин з Богом. Так, саме приклад, а не просто ілюстрацію. Приклад – це те, що потрібно наслідувати.

Ми можемо дивитися на них і думати: які чудові люди були в давнину, що про них навіть у Біблії написано. А можемо бачити в них приклад того, яких відносин Бог бажає з кожним із нас.

Бог засвідчив, що ці люди Йому подобаються. Авраама Він назвав Своїм другом. Давида – чоловіком по Своєму серцю. Даниїла – Своїм улюбленцем. Павла – Своїм обраним знаряддям для досягнення народів.

Ці люди дійсно були особливими. Сам Бог вибрав кожного з них для певної, особливої місії. Але в Нього є план і для життя кожного з нас. І в міру того, наскільки ми відкриті до його виконання, Він готовий діяти через нас.

А найголовніше – ми можемо будувати близькі відносини з Богом, бачити, як Він діє, розуміти Його думки, насолоджуватися Його близькою присутністю. Яків пише: «Наблизьтеся до Бога, то й Бог наблизиться до вас» (Якова 4:8).

Любов проактивна. Бог чекає від нас рішучості. Авраам, Давид, Даниїл, Павло – це не закрите коло любимчиків Бога. Навпаки – це те коло, до якого Він запрошує кожного з нас. Він хоче, щоб усім ми у чомусь були схожим на них, при цьому зберігаючи індивідуальність, маючи свої власні щирі прояви любові до Нього.

Тому ще раз запитаємо: чи дійсно ви задоволені своїм рівнем відносин з Богом? Чи дійсно любите Його від усього серця, всім розумом, всіма силами? Чи не можна любити Його ще більше?

ТРИ КРОКИ: ЯК ЗБЕРЕГТИ ВІРУ ПІД ЧАС ТРУДНОЩІВ

Легко прославляти Бога, коли перебуваєш у безпеці, матеріально забезпечений, здоровий та обдарований великою кількістю благословень. Та стає набагато важче довіряти Богові, коли життю загрожує небезпека, з'явились страшні діагнози, а джерела фінансових надходжень вичерпалися.

В біблійній розповіді про Йова зачіпає один його вислів: «Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймем?» (Йова 2:10). Йов продовжував благословляти Господа в найтемніші часи свого життя, і ця його здатність щиро вражає!

Він жив у часи Старого Заповіту, а ми – у часи, коли Христос вже все звершив на хресті. Він узяв наш гріх, відновив стосунки з Богом, зробив нас спадкоємцями Царства Божого, переміг закон гріха та смерті, дав нам Духа життя…

Здається, нам має бути набагато легше, ніж Йову, благословляти Бога та зберігати віру. Але все ж іноді це дуже складно.

Ось три кроки, які можуть допомогти зберігати мир та віру у Бога.

Бог завжди контролює кожну ситуацію!

«Від Господа кроки людини побожної ставляться міцно, і Він любить дорогу її; коли ж упаде, то не буде покинена, бо руку її підпирає Господь» (Псалмів 36(37):23-24).

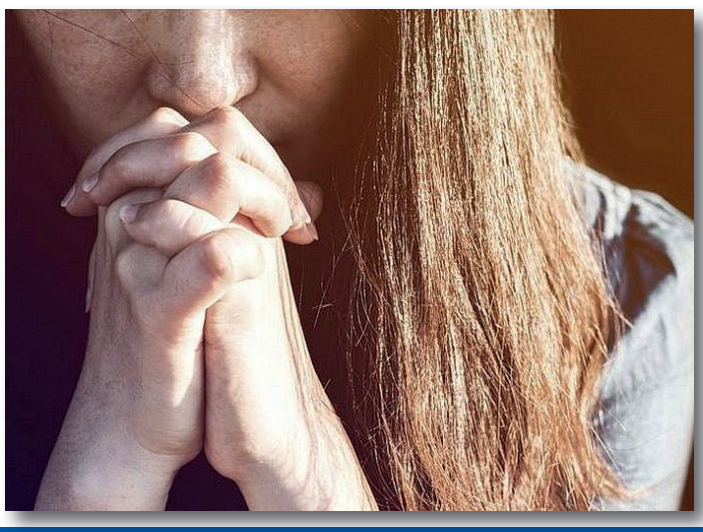

Варто довірити Йому свій життєвий шлях. Бог знає, куди ці кроки приведуть! Не сходити зі стежки, а кожен наступний крок робити з вірою. Незабаром шлях випрямиться, і ви зрозумієте його мету й увійдете в обітовану землю, до якої Він вас веде.

Не журіться та не турбуйтесь

Легше це сказати, ніж зробити, та щойно почавши практикувати, ви зрозумієте, що кожного наступного разу це робити все легше. Приходить справжнє розуміння, що журба та турботи не допомагають пройти важкий шлях. Натомість радість та мир посеред бурі його полегшують. Лише дивитись потрібно не на бурю, а на Бога та Його обітниці. Це розумів і апостол Павло: «Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Филип'ян 4:6-7).

Оновлюйте своє мислення

«І не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Римлян 12:2).

Так, це шлях. Так, він складний. Але саме таким шляхом йшов Ісус. Він оновлював свій розум Словом Божим з дитинства, і коли його спіткало випробування у пустелі, Він міг сказати спокуснику: «Відійди від мене… бо написано…»

Ми маємо знати, що саме нам написано, що саме обіцяно, аби пройти долиною смерті та нічого не боятись.

Кожен із цих кроків – щоденне рішення. Кожен із них – ваш особистий шлях перед Богом.

Шукайте Його, говоріть із Ним, харчуйтеся Його Словом! Він ніколи не обіцяв нам легких шляхів та безхмарного неба. Але завжди обіцяв бути поряд і тримати за руку!

CBN.

І ЗАКАПАЛИ СЛЬОЗИ ІСУСОВІ...

Слова, винесені в заголовок, взяті з однієї з подій, описаної на сторінках Євангелія. Сталося, що друг Ісуса Лазар помер. Тоді Він прийшов у Віфанію до його сестер Марти й Марії і «як побачив, що плаче вона, плачуть юдеї, що з нею прийшли, то в дусі розжалобився та й зворушився Сам і сказав: «Де його ви поклали?». Говорять Йому: «Іди, Господи, та подивися!». І закапали сльози Ісусові» (Івана 11:33-35).

Перед тим Він повідомив Своїм учням, що йде, щоб «розбудити його» (Івана 11:11), бо він – «умер…» (Івана 11:14). Перед воскресінням Лазаря Ісус говорив з його сестрою Мартою, яка справедливо зауважила: «Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат» (Івана 11:21). Згодом ці ж слова скаже Йому і Марія. І справді, Лазар не помер би, якби Ісус був з ними, бо якщо Він воскресив Його з мертвих, то значить, що помер Лазар передчасно.

Уже третій рік ми проживаємо нелегкі часи, і деяким християнам досі важко зорієнтуватися й визначитися з емоціями та почуттями, які наповнюють їхні серця. Теологія багатьох релігійних діячів не витримала випробувань практикою життя.

Зі згаданої вище події дізнаємося, що Ісус Христос, знаючи, що незабаром Він воскресить Лазаря, плакав разом з тими, хто плакав. Тобто виражав емоції, які властиві були Йому як людині, відповідно до часу і обставин. Він став свідком втрати друга і в колі його рідних, які переживали скорботу, розділяв із ними смуток і біль.

Іноді деякі погляди на ті чи інші процеси чи явища не відповідають реальності життя через виривання окремих біблійних фраз із контексту подій та їх невідповідність основоположним принципам Святого Письма.

Аналізуючи твердження окремих віруючих людей щодо того, як сьогодні поводитися і які емоції доречно переживати, можна з упевненістю сказати, що якби вони були свідками згаданої на початку історії з життя Господа, Який є «воскресіння і життя» (Івана 11:25), то, мабуть, звинуватили б не тільки сестер померлого в невірстві і розчаруванні, але й Самого Господа у слабкодухості та сумнівах, у недоречності плачу та співчуття.

Іноді оцінка допустимих почуттів, властивих віруючій людині, м'яко кажучи, неправильна. Через це можна зустріти багато безпідставного осуду та критики. Крім того, варто враховувати, що поріг емоційної вразливості в різних людей абсолютно різний.

Коли Ісус Христос заплакав, то Він був Самим Собою. Іноді християни поводяться в різних обставинах не так, як би їм хотілося, а за певним запрограмованим сценарієм. Звідси й нерозуміння поведінки безпосередніх та невимушених у своїх почуттях та емоціях людей.

Внаслідок терористичного акту 11 вересня 2001 року у США загинуло 2996 осіб, понад 6000 людей отримали поранення. Дочка відомого євангеліста Білла Грема Анна Грем на запитання ведучої однієї з програм, як Бог міг дозволити такому статися, дала вражаючу відповідь: «Я вірю, що Бог так само, як і ми, глибоко сумує про те, що сталося. Але ж ми роками виганяли Бога з наших шкіл, з нашого уряду, з нашого життя. І я думаю, що Бог, бувши джентльменом, просто відступив. Чи можемо ми очікувати від Бога благословення і захисту, якщо ми при цьому вимагаємо, щоб Він нас покинув?».

Бог ніколи не залишається байдужим до бід та трагедій людей. Наше суспільство переживає один із найскладніших періодів в історії. Жахливе лихоліття війни забрало життя десятків тисяч людей та скалічило сотні тисяч доль. Безліч людей задаються запитаннями, де Бог і якщо Він є, то чому лише спостерігає за цим?

Не ставлячи під сумнів присутність Бога в Церкві та суспільстві Україні, все ж варто задуматися, як жити і що робити, аби Він був активний у житті суспільства.

Зазвичай у критичні періоди одні люди навертаються до Бога, інші – розчаровуються в Ньому. Зневірюються, як правило, ті, хто не розуміє, що ми живемо в постійному протистоянні добра і зла, і не усвідомлює, від чого залежить міра присутності Божої в житті народу і Його захисту від всякого зла.

Коли Господь завершив творення світу, то побачив, що все дуже добре. Це принесло Йому велике задоволення і неабияку радість. Проте подальше життя перших людей абсолютно змінило Його настрій. «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил серця її – тільки зло повсякденно», і «пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своїм» (Буття 6:5-6). Найбільшого сердечного болю Богові завдає людський гріх. В описах окремих моментів з життя Ісуса Христа на сторінках Євангелія ми неодноразово читаємо, що Він сумує та плаче.

«І коли Він наблизився і місто побачив, то заплакав за ним і сказав: «О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це» (Луки 19:41-42). Не гнів переповнював серце Господа в цей час, а жаль та співчуття до мешканців славнозвісного міста. Ісус сумував тому, що Його не зрозуміли, не сприйняли, не визнали та в Нього не повірили. Він оплакував не Свою хресну смерть, а майбутню ганебну участь людей в Його розп'ятті. Доля міста, збереження миру у ньому безпосередньо залежали від того, чи прийме воно Його.

Богові боляче спостерігати за людською байдужістю. Одного разу фарисеї, бажаючи звинуватити Ісуса Христа в порушенні суботи, очікували від Нього оздоровлення сухорукого. Тоді «споглянув Він із гнівом на них, засмучений закам'янілістю їхніх сердець (Марка 3:5). Жорстокість та черствість людських душ, які ховалися за дотриманням букви Закону, показову праведність та вдаване благочестя, зачепила Спасителя за живе.

Господь переймається стражданнями і болем людей. Трагедії, невиліковні хвороби, передчасні смерті, плач дітей і матерів, сирітство і вдівство, голод, холод та каліцтво людей завдають Йому болю. Апостол Павло у своєму Посланні до ефесян зазначав: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Ефесян 4:30-31).

Біблія розкриває характер Духа Святого. Він добрий до людей, тому не озлоблюється за їхні провини та переступи, але глибоко засмучується, терпить, чекає їхніх змін. Йому від цього болить, Він через це страждає.

Пам'ятаймо про це, якщо хочемо, щоб Він Своєю присутністю навідав нас і вдихнув життя воскресіння, вивівши на світло, як це сталося з Лазарем.

Ігор КРОЩУК.

У США ДЕСЯТКИ МАТЕРІВ ХОЧУТЬ ЗАСУДИТИ РОЗРОБНИКІВ ВІДЕОІГОР ЗА ТЕ, ЩО ЇХНІ ПРОДУКТИ ВИКЛИКАЮТЬ ЗАЛЕЖНІСТЬ У ДІТЕЙ

За прогнозами, глобальний дохід галузі перевищить $200 мільярдів до 2026 року, але судові процеси теоретично можуть завдати їй чималих збитків, про це повідомляє Bloomberg.

Дедалі більше технологічних гігантів стикаються з позовами проти них. Зокрема, такі ігри, як Call of Duty, NBA 2K, Grand Theft Auto V і Roblox звинувачують у тому, що вони викликають неконтрольовану залежність і психічні розлади у маленьких дітей і підлітків. Те, що відеоігри викликають звикання, підтверджують і науковці.

Хоча перемога для батьків далеко не гарантована, судові справи так чи інакше створюють чималі ризики для розробників відеоігор — галузь може зіткнутися зі збитками на сотні мільйонів доларів. Крім того, успіх батьків у суді може змусити розробників зробити свої продукти менш нав'язливими – наприклад, обмежити екранний час для неповнолітніх користувачів.

Утім, батькам спершу необхідно буде довести в суді, що негативних наслідків для здоров'я і добробуту їхніх дітей завдають безпосередньо відеоігри, а не будь-які інші фактори. Бо Асоціація розважального програмного забезпечення, куди, зокрема, входять Microsoft, Nintendo, Sony і Epic Games, заперечує твердження про шкідливість відеоігор.

Компанії стверджують, що судитися з розробниками відеоігор – це все одно, що судитися з відеотекою за поширення «надто захопливих» фільмів або зі студією звукозапису за надання майданчика й обладнання для створення музики, яка надто швидко й надовго запам'ятовується.

Водночас позивачі базують свої скарги на наукових дослідженнях, які свідчать про те, що довготривала гра активує мозок подібно до наркотиків і може пошкодити когнітивній функції. Позивачі стверджують, що їхні залежні від відеоігор діти страждають від синдрому дефіциту уваги й гіперактивності, високого кров'яного тиску, а також від емоційних переживань і соціальної ізоляції.

Медична спільнота також з кожним роком дедалі більше досліджує можливий вплив відеоігор на здоров'я. У 2018 році Всесвітня організація охорони здоров'я визнала «ігровий розлад» діагнозом, того ж року побільшало реабілітаційних програм для завзятих геймерів. Дослідження й дебати на предмет впливу віртуальних розваг на здоров'я тривають.

А тепер – коментар, який ґрунтується на Біблії: «Не любіть світу, ані того, що в світі… бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу» (1 Івана 2:15-16).

Тому не варто очікувати від розробників ігор поступливості чи, тим більше, вибачень і співчуття до горя батьків дітей, залежних від цифрового продукту, який викликає своєрідну наркотичну залежність. Власне, вони докладали зусиль саме для того, щоб отримати ще більше прибутків.

Варто ще згадати наступне: «Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидющеє око, богозневага, гордощі, безум. Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганює!» (Марка 7:21-23).

Тобто розробники ігор не породжують людські вади, вони експлуатують їх з метою отримання прибутку. І це нагадування батькам дітей, що зло міститься в кожному з нас, зокрема і в дітях, і від нас залежить: розвиватимемо ми в собі (і в наших дітях) це зло чи даватимемо йому відсіч. Зрозуміло, з Божою допомогою.

Стисло резюмувати все можна так: виховання дитини – це особиста відповідальність її батьків, і їм не вдасться перекласти цю відповідальність на когось іншого.

«ЯКИЙ Я ПРИКЛАД?» - НА ТАКУ ТЕМУ В КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ ПРОЙШЛА РЕГІОНАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ ДИТЯЧИХ СЛУЖИТЕЛІВ

11 травня в Кам'янці-Подільський Хмельницької області відбулась конференція дитячих служителів Південно-Західного регіону УЦХВЄ. На конференцію, що пройшла під гаслом «Який я приклад?», з'їхалися делегати від п'яти областей України – Чернівецької, Івано-Франківської, Тернопільської, Закарпатської та Хмельницької.

Один зі спікерів єпископ Ростислав Мурах звернувся до учасників зі словами настанови та підбадьорення. Ключова тема його промови була: «Віруючий на 360 градусів».

«Будь вірним у Слові, адже воно робить у нашому серці Божу роботу. Завдання дитячих служителів – прищепити дітям звичку читати й досліджувати Боже Слово. Будь вірним в молитві, адже молитва допомагає керуватися Духом Святим, це ключ до зцілення, до перемоги. Ціль праці дитячих служителів – молитовне життя дітей. Будьте вірними в служінні, адже служити Богу – це честь і привілей. Будьте прикладом у фізичному здоров'ї та дисципліні, дбайте про своє тіло, бо воно храм Духа Святого», – навчав дитячих та підліткових служителів Ростислав Мурах.

У другій частині конференції спікером був Андрій Скубенич, лідер Руху молоді УЦХВЄ у Хмельницькій області, який провів семінар на тему «Наставник – місіонер».

«Ми служимо дітям 24/7. Кожен, хто народжений згори, автоматично стає місіонером, проповідником, служителем. У служінні ми повинні зробити все, щоб виконати волю Божу. Шукаймо можливості Доведеться стикатися з труднощами, але нехай це не зупиняє нас у покликанні», – підкреслив Андрій Скубенич.

Учасники конференції взяли участь в інтерактивах, обмінялися досвідом у різних напрямках служіння, поділилися особистими свідченнями та молилися одне за одного.

Уляна СІВЕЦЬ.

У ЩО ВІРЯТЬ ХРИСТИЯНИ

У те, що існує Бог, Який створив наш світ. Бог – Триєдиний: Отець, Син і Святий Дух. Він створив землю дуже гарною і придумав всі фізичні та духовні закони. Бог завжди був і залишається зацікавленим у тому, що відбувається в нашому світі та в житті всіх Його створінь.

Тоді чому ж у світі так багато зла?

Щодня ми спостерігаємо за малими й великими проявами зла, несправедливості, ненависті, обману, насилля. Люди страждають, тому що порушені їх стосунки з Богом, іншими людьми, самими собою.

І, власне, це порушення контакту з Богом Біблія називає гріхом. Біблія розповідає про перших людей – Адама і Єву, які свідомо вибрали не послухатися Бога і вчинили по-своєму. А їхній вибір впливає на усі наступні покоління людей, на нас із вами.

Гріх – це життя, яке ігнорує існування Бога

Гріх вражає людину і всі її стосунки. Він навіть призводить до рабства – коли ми робимо те, чого не хочемо, наприклад, кричимо на рідних. Водночас нам не завжди вдається робити те, що ми хочемо робити: бути чесними, добрими, відповідальними.

Чому у світі так багато зла? Тому, що воно живе в людях. Якби Бог захотів знищити усе зло на планеті, людству не знайшлося би на ній місця.

Люди намагаються вирішити проблему гріха по-різному.

Хтось заперечує існування гріха, нібито з ним і зі світом все ідеально, ніби немає жодних проблем.

Хтось з усіх сил намагається вести достойне життя – працювати, бути гарним сім'янином, чинити добрі діла. Живе цілком пристойним життям, особливо якщо порівнювати з іншими – крадіями, наркоманами, вбивцями.

Хтось усвідомлює порожнечу від браку контакту з Богом і прагне заповнити її як лиш може: захопленнями, враженнями, досягненнями – щоб тільки не відчувати тугу від того, що чогось не вистачає.

А хтось визнає існування духовного світу і, можливо, навіть займається різними духовними практиками.

Але будьмо відвертими: хіба у вашому житті не було жодного гріха? Брехні? Жорстокості щодо інших людей? Брак любові й милосердя? Ніхто не досконалий – скажете ви, і це правда.

Але своїми зусиллями вирішити проблему зла у собі і досягти Бога неможливо. Гріховні люди не можуть налагодити контакт із Богом.

Біблія говорить про два варіанти вирішення цієї ситуації: на основі справедливості або на основі любові.

На основі справедливості

Коли ми усвідомлюємо, що відбувається у нашій та іншій країнах, ми навіть радіємо Божому гніву. Біблія багато разів стверджує: Бог не залишить гріх без покарання, адже Йому огидний духовний «рак», який знищує людство.

Згідно з Біблією, покарання за гріх – це смерть, відділення від Бога вже тепер і смерть вічна, назавжди. Це і є вирішенням проблеми гріха по справедливості.

От тільки вражені гріхом абсолютно всі – і цей справедливий суд чекає на кожного.

Точніше, чекав би, якби Бог не дав нам ще одного варіанту.

На основі любові

Бог гнівається на зло в нас, та проте любить Своє творіння. Тому Бог передбачив ще один варіант знищення гріха у нас і відновлення контакту з Ним.

Замість нас під Свій справедливий суд Бог відправив Свого Сина. Замість нас вмер Ісус Христос.

Якщо замість нас вмре просто інша людина, це буде трагедією, але це не врятує і не відновить зв'язок із Богом. Але Ісус – Бог і Син Бога – прийшов на землю в людському тілі, прожив досконале життя, жодного разу не згрішив перед Богом, був засуджений до смерті й помер на хресті – і Його жертовний вчинок став шляхом прощення гріхів. Він був невинним, але Його засудили замість грішників. Йому зарахувався гріх інших – Він постраждав замість нас.

Ісус Христос воскрес – і тим показав Божу силу і дав нам надію, іншу якість життя вже тут, на землі, і вічне життя з Богом після фізичної смерті.

«Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6).

Бог Сам дав нам вирішення проблеми гріха, шлях відновлення стосунків із Ним.

Але це рішення не «вмикається» автоматично, його необхідно прийняти.

Потрібно визнати Бога Богом, усвідомити зло в собі, свою гріховність, та прийняти шлях, який пропонує Сам Бог.

Треба визнати Ісуса Тим, Хто може нас спасти.

Стосунки з Ісусом, прийняття Його жертви за нас – ось шлях спасіння.

Що оберете ви

Люди були вільні у своїх рішеннях, коли грішили. Ми вільні й зараз. Ми самі приймаємо рішення – прийняти Бога або ні, зробити крок Йому назустріч або відвернутися.

Якщо ви шукаєте Бога, то скажіть Йому про це просто вже, зробіть перший крок – помоліться Богу.

Можете помолитися своїми словами. А можете вдумливо промовити молитву нижче, якщо вона відображає ваші прагнення:

«Господи, я шукаю Тебе, хочу знати Тебе. Боже, прошу, прости мені за те зло, яке живе в мені, за гріх, який мучить мене і віддаляє від Тебе. Я хочу налагодити стосунки з Тобою.

Дякую за те, що Ти, Ісусе, зробив для мене – прийняв на Себе кару за мій гріх, вмер замість мене. Дякую за те, що Ти воскрес і дав мені надію.

І прошу, Ісусе, увійди в моє життя, змінюй його, допоможи мені жити з постійним усвідомленням того, що Ти – мій Бог, що Ти любиш мене. Допоможи жити так, як задумав для мене Ти, мій Творець, Спаситель і Владика мого життя. Амінь».

«Шлях до Бога».

ЩОБ НЕ ЗНИКЛА УКРАЇНА

У мене є правило: не дуже звертати увагу на різноманітний епатаж, до якого вдаються особи, що вдають діячів культури. У світі занадто велика кількість людей із психічними відхиленнями, які вважають себе творчими особистостями і мета яких – творити не мистецтво, а епатаж. Цей епатаж зазвичай призначений для наруги на природою, красою, традицією і мораллю. Це вже настільки звично, що аж нудно. І поки це залишається в межах їхніх гуртків і клубів, до цих діячів слід ставитися спокійно, як до пацієнтів.

Але питання в тому, що «Євробачення» – це не приватний закритий гурток. Це те, що транслюється на національному телебаченні UA:СУСПІЛЬНЕ, яке існує за державні бюджетні гроші. А відтак вся наруга над всіма базовими цінностями, яка щороку відбувається на «Євробаченні», цілеспрямовано вливається у вуха і очі мільйонів українців за кошти платників податків. Саме в ті дні, коли російський ворог прориває черговий кордон на Харківщині.

І ще… Найбільшу кількість балів українське журі віддало найдевіантнішим проявам епатажу – особі з яскраво вираженими розладами статево-сексуальної ідентичності зі Швейцарії (12) і сатаністам з Ірландії (10). Та й українське народне голосування, щиро кажучи, теж не сильно відрізнялося від голосу журі. Так, саме в ті дні, коли російський ворог прориває черговий кордон на Харківщині.

«Євробачення» має зникнути з нашого життя в Україні (як і багато чого іншого – аморального, безглуздого, нахабного). Щоб не зникла Україна.

Руслан КУХАРЧУК.

Президент Асоціації «Новомедіа».

ДЯКУЄМО ЗА ПОТУЖНИЙ ГОЛОС

«Дякуємо від імені Президента України Володимира Зеленського за потужний голос євангельських та протестантських Церков України. Дякую кожному з присутніх за допомогу в просуванні інтересів України, зокрема в США», – сказав керівник Офісу Президента під час робочої зустрічі з главами та повноважними представниками євангельських протестантських Церков, що відбулася 10 травня.

Учасники засідання, частина з яких були присутні онлайн, обговорили ряд важливих тем, зокрема адвокаційні заходи Церков, загрозу корупції в часі війни, перебіг та виклики мобілізації, необхідність берегти єдність суспільства тощо.

Андрій Єрмак поінформував учасників зустрічі про підготовку до Глобального саміту миру, який відбудеться 15-16 червня у Швейцарії, та закликав поширювати інформацію про захід і його важливість.

«Такі робочі зустрічі дозволяють краще розуміти виклики, що стоять перед Україною. Церква хоч і не має великого операційного впливу чи прямих управлінських повноважень, але завдяки соціальному та душпастирському служінню залишається одним із найбільш проактивних та гнучких суспільних інститутів в часі війни», – підсумував старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, Головуючий у Раді Євангельських Протестантських Церков України, інформує прес-служба Ради.

ЖИТИ ВОСКРЕСІННЯМ

Доктрина воскресіння Ісуса Христа – фундаментальна в християнстві, це основа всього віровчення, його наріжний камінь, без неї все втрачає зміст. Тому духовні сили зла ведуть проти неї боротьбу уже майже дві тисячі років, щоб заперечити її, спростувати або принаймні перешкодити християнам побачити її силу у своєму житті.

Даремно покладати надію, «що в Христі всі оживуть…» (1 Коринтян15:22), якщо людина не воскресла з духовно мертвих ще за земного життя. Тут повинен спрацювати принцип зворотної дії того, що сталося з Адамом: «Але з дерева знання добра і зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Буття 2:17). Адам не послухався Господа, і через те «в Адамі вмирають усі…» (1 Коринтян 15: 22). «Умерти – не вмрете!» (Буття 3:4), – сказав колись змій першим людям, заперечуючи словам Господа. Нині так само ворог людських душ часто переконує людей у тому, що вчинений гріх не матиме негативних наслідків.

Смерть і воскресіння Христа поділили людство на тих, хто уподібнився Його смерті та воскрес до нового життя, і тих, хто мертвий для Бога. Про це написано так: «Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім? Чи ви не знаєте, що ми всі, хто христився у Христа Ісуса, у смерть Його христилися? Отож ми поховані з Ним хрищенням у смерть, щоб як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя» (Римлян 6:2-4).

Ісус Христос сказав: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Луки 9:23). Хрест був знаряддям покарання злочинців, яке Ісус Христос пропонує брати щодня. Кого ж карати та розпинати на ньому? Самих себе, свою гріховну природу з її пристрастями та пожадливостями.

Апостол Павло говорив: «Я щодень умираю…» (1 Коринтян 15:31). І закликав колосян: «Отож умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження…» (Колосян 3:5). Коли ми так розпинаємо свої земні члени, то здійснюється воля Бога, про яку читаємо: «… повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Римлян 12:1).

У притчі про блудного сина його покаяння та повернення в батьківський дім ототожнюється з воскресінням: «… цей син мій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся!» (Луки 15:24).

Тому апостол Павло і наголошує: «Як немає ж воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресають померлі. Бо як мертві не воскресають, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, - ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христа упокоїлись!» (1 Коринтян 15:13-18).

А в Посланні до ефесян він говорить: «… нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом – спасенні ви благодаттю – і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі…» (2:5-6). Тільки перебуваючи в Ісусі Христі, віруюча людина може провадити життя у воскресінні. «Жало ж смерти – то гріх» (1 Коринтян 15:56), тому перебування в гріху паралізує, завдає шкоди та руйнує людину.

«Отож коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом» (Колосян 3:1-3).

І. К.

ЧОТИРИ КРОКИ ДЛЯ УНИКНЕННЯ СЕКСУАЛЬНОГО ГРІХА

Сексуальний гріх суперечить призначенню людини згідно з задумом Бога. Біблія дає урок на цю тему у п'ятому розділі книги Приповістей, застерігаючи молодих чоловіків від перелюбниць.

Можливо, ви вже не молоді, або не одружені, або ви не чоловік, але мудрість цього тексту може стосуватися і вас, зрештою, як і будь-якої іншої людини.

Перелюб – не єдина форма сексуального гріха, але вона вписується в шаблон, зрозумілий для всіх. Прислухатися до цього уривку варто кожному. У ньому показані чотири кроки, які треба зробити, щоб уникнути сексуального гріха.

Утікайте від спокуси

Автор розпочинає з заклику прислухатися: «Мій сину, на мудрість мою уважай, нахили своє ухо до мого розуму, щоб розважність ти міг стерегти, а пізнання хай уста твої стережуть! [Не слухай улесливу жінку;] Бо крапають солодощ губи блудниці, а уста її від оливи масніші» (Приповісті 5:1-3).

Сексуальний гріх зазвичай дуже привабливий. Він володіє певним шармом, який заманює спокусливою та елегантною мовою. І він затягує: «Власні провини безбожного схоплять його, і поворозсям свого гріха буде зв'язаний він» (Приповісті 5:22).

Як будь-який натренований апетит, чим більше ми підгодовуємо сексуальний гріх, тим сильнішим він стає. Чим більше ми це робимо, тим більше відчувається необхідність це робити знову, тим легше це робити знову і важче зупинитися.

Тож потрібно втікати.

«Тож тепер, мої діти, мене ви послухайте, не відходьте від слів моїх уст: віддали ти від неї дорогу свою, і не зближайсь до дверей її дому» (Приповісті 5:7-8).

Утікати від сексуального гріха – означає робити все можливе, щоб його уникнути. Для когось це жорстка очистка того, що ми дивимося онлайн, комусь потрібно відмовитися від перегляду якихось ТБ-програм та серіалів, комусь потрібно триматися далеко від певних закладів, комусь – змінити роботу, а комусь і перервати стосунки з кимось, навіть якщо ці люди стали дуже близькими.

Якщо вам здалося, що це надто різка реакція, то послухайте, як закінчується цей уривок: «Помиратиме він без настанови, і буде блукати в великій глупоті своїй!» (Приповісті 5:23).

Сексуальний гріх привабливий і заманливий, але це смертельна комбінація. Тому будь-яка дія та готовність чимось пожертвувати аргументовані.

Подумайте про майбутнє

Автор хоче, щоб ми заглянули в кінець історії: «І будеш стогнати при своєму кінці, як знеможеться тіло твоє й твої сили» (Приповісті 5:11).

Сексуальний гріх має наслідки. Ми можемо говорити про нього як про «інтрижку» чи «одну ніч», але в реальності такі гріхи важко тримати під контролем.

«Віддали ти від неї дорогу свою, і не зближайсь до дверей її дому, щоб слави своєї ти іншим не дав, а роки свої для жорстокого, щоб чужі не наситились сили твоєї й маєтку твого в чужім домі!» (Приповісті 5:8-10).

Сексуальний гріх може здаватися дуже привабливим на початку, але якщо забігти трохи вперед, можна побачити зовсім іншу картину: «І скажеш: «як ненавидів я те напучування, а картання те серце моє відкидало! І не слухав я голосу своїх учителів, і уха свого не схиляв до наставників» (Приповісті 5:12-13).

Мудрі думають про наслідки перед тим, як діяти.

Зміцнюйте відносини в сім'ї

Молода людина, до якої звертається автор, має бачити, яке велике благословення та насолода закладені в сексуальних стосунках у шлюбі.

«Пий воду з криниці своєї, і текуче з свого колодязя: чи ж мають на вулицю вилити бути джерела твої, а на площі потоки твоєї води? Нехай вони будуть для тебе, для тебе самого, а не для чужих із тобою! Хай твоє джерело буде благословенне, і радій через жінку твоїх юних літ, вона ланя любовна та серна прекрасна, її перса напоять тебе кожночасно, впивайся ж назавжди коханням її!» (Приповісті 5:15-19).

Біблія анітрохи не соромиться насолоди сексом у шлюбі. Деякі образи достатньо прямі, так що в нас не залишається місця для уяви. Водойма і криниця – це образи жіночої сексуальності, а джерело – чоловіче. Ми не повинні дивуватись, що ці образи використовуються у Біблії. Адже Бог створив людську сексуальність з наміром подарувати насолоду чоловіку і дружині шляхом сексуального єднання.

В уривку автор звертається до чоловіка («впивайся ж назавжди коханням її»), тому розповідь ведеться з його перспективи. Але це однаково стосується і його дружини, яка має постійно насолоджуватися любов'ю чоловіка.

Павло чітко дає це зрозуміти в Новому Заповіті: «Нехай віддає чоловік своїй дружині потрібну любов, так же само й чоловікові дружина. Дружина не володіє над тілом своїм, але чоловік; так же само й чоловік не володіє над тілом своїм, але дружина» (1 Кор. 7:3-4).

Торкнемось і альтернативної насолоди: «І нащо, мій сину, ти маєш впиватись блудницею, і нащо ти будеш пригортати груди чужинки?» (Приповісті 5:20).

Це може запаморочувати, чимось скидатися на романтичні почуття у шлюбі, але ми знаємо, наскільки руйнівними є наслідки перелюбу. Він здатен зламати все життя – емоційно, фізично, духовно і навіть матеріально.

Тому потрібно працювати над своїм сексуальним життям. І, саме собою зрозуміло, вклад у здорове статеве життя навряд чи увінчається успіхом без вкладу у сімейні відносини в цілому: необхідно вибудовувати і поглиблювати дружбу, яка лежить в основі відносин у шлюбі.

Але як щодо самотніх? Слова з цього уривка викликають болісні відчуття. Про всі ці принади сексуального задоволення таким людям важко слухати. Проте всім слід дотримуватися біблійного вчення і шанувати шлюбне ложе, живучи в чистоті. А ще потрібно оберігати шлюб, який ми маємо з Христом. Мова насолоди, яку буває так важко слухати, – це відблиск того, що чекає на нас у вічності. Ми обіцяні Йому і зобов'язані шанувати наші стосунки, зберігаючи Йому вірність.

Бог все бачить

Усе, що ми робимо, говоримо та думаємо, відбувається на очах у Бога: «Бо ж перед очима Господніми всі дороги людини, і стежки її всі Він рівняє» (Приповістей 5:21).

Це слугує застереженням для нас. Можливо, ми зможемо обманути інших людей, але ми ніколи не обдуримо Бога. Просто не існує думки, яку б Він не бачив і не знав до кінця. Бог бачить кожне слово, яке ми друкуємо у пошуковій стрічці у браузері.

Бог бачить наш гріх. Але Він також бачить будь-яке, навіть найменше, наше бажання бути чистими та благочестивими.

Він знає, коли ми виходимо на поле бою, знає, через що ми проходимо. Цілком можливо, що жодна людина насправді не розуміє, з якою боротьбою ви стикаєтеся, або не знає, який біль ви терпите, коли боретесь зі спокусою. Але Ісус знає.

Він наближається до нас, коли ми наближаємось до Нього. Наша праця для Нього не залишиться непоміченою. Коли ми боремося за чистоту, Він бореться за нас та разом із нами.

Сем ОЛБЕРІ.

ieshua.org.

ПЕРЕВЕРШЕНЕ ОЧІКУВАННЯ

Автори усіх чотирьох Євангелій розповідають добру новину перед доброю новиною. Розповідають про несподіваний тріумф перед несподіваним тріумфом. Є багато важливих деталей у житті, смерті, похованні та воскресінні Ісуса, про які розповідають лише один або два євангелісти. Тому варто звернути увагу на історію, про яку розповідають усі чотири євангелісти.

Нова особа

Після смерті Ісуса ми знайомимося з Йосипом з Ариматеї (Матвія 27:57-61; Марка 15:42-47; Луки 23:50-56; Івана 19:38-41). До смерті Ісуса про нього немає жодної згадки, навіть натяку. Хто ця нова людина? Навіщо представляти його зараз?

Після смерті Ісуса ми дізнаємося, що Йосип був «багатим чоловіком з Ариматеї» (Мт. 27:57), «шанованим членом ради» (Мр. 15:43), «добрим і праведним чоловіком, який не погоджувався з їхнім рішенням і діями» (Лк. 23:50-51) і «учнем Ісуса, але потайним, бо боявся юдеїв» (Ів. 19:38).

В останні дні земного служіння Ісуса, коли один із Його учнів, Юда, почав змовлятися з радою, один із членів ради був таємно відданий Ісусу. У той час, коли Юда прийняв хабар, щоб видати Ісуса релігійним лідерам, один із них почав планувати щедру пожертву, яка би вшанувала Ісуса.

Хто міг передбачити таке?

Нове місце

Далі євангельські автори розповідають про нове місце. Йосип мав «гріб свій новий, який вирубав у скелі» (Матвія 27:60), «відкотив камінь до входу в гріб» (Марка 15:46), «де ще ніхто не був покладений» (Луки 23:53), і поховав Ісуса з допомогою Никодима, який «перед тим прийшов до Ісуса вночі» (Івана 19:39).

Йосип потребував дозволу Пилата, щоб подбати про тіло Ісуса, і хоча спочатку Пилат був здивований, почувши, що Ісус вже помер, він дозволив Йосипу зняти Ісуса з хреста. Смерть через розп'яття тривала довго, навіть кілька днів. Але Ісус помер швидко через те, що його перед тим жорстоко катували.

Зазвичай розп'ятих залишали на хресті після смерті, щоб ще більше принизити їхню гідність і залякати перехожих. Але не в цьому випадку.

І хто міг передбачити цю новину? Засуджених злочинців римська влада не ховала належним чином. Якщо Пилат не потурбувався про життя Ісуса, то чому він потурбується про його тіло?

Багато учнів Ісуса, які хотіли би забезпечити належне поховання, просто не мали на це коштів. Нова приватна гробниця – щедра. Більше того, Іван розповідає, що Никодим допоміг нести «суміш смирни та алое вагою близько сімдесяти п'яти фунтів», щоб підготувати тіло Ісуса до поховання.

Якщо Юду образило екстравагантне помазання Ісуса Марією «літром чистого нардового миру… вартістю річного заробітку» (Івана 12:1-8), то наскільки екстравагантнішими були ці 75 фунтів? Що таке 30 срібняків, які Юда отримав за зраду, порівняно з цією дивовижною жертвою любові?

Юда ходив з Ісусом вдень і зрадив Його в темряві ночі. Никодим прийшов до Ісуса під покровом ночі, а потім допоміг Йосипу доглядати за тілом Ісуса, поки ще був день.

… Наближалася неділя. І який це був день! Але навіть наприкінці п'ятниці прийшла добра звістка про несподіваний тріумф. Цар Юдейський, який отримав екстравагантні подарунки на честь свого народження, також отримав екстравагантну турботу, щоб відзначити своє поховання.

Нова обітниця

Дозвіл Пилата, гріб Йосипа та допомога Никодима підтверджують істинність воскресіння. Ці знаки наприкінці п'ятниці свідчать про те, що серед зла і нечестивості розп'яття таємниче Боже провидіння діяло, щоб здійснити обіцяний новий заповіт.

Ісус був похований, а не залишений на поталу звірам і птахам. І похований на самоті, щоб Його не сплутали з кимось іншим.

Тому коли гріб Ісуса був порожній, навіть «велика сума грошей», яку первосвященики дали сторожам (Мт. 28:12), не могла розповісти переконливішу історію, ніж правда про воскресіння.

Хабарі Юді та стражникам не могли зрівнятися зі свідченням Йосипа про приношення.

Так сатану обійшли з флангу. Правителі були витрачені. Обманщик був обманутий. Змовники викриті. Смерть, яка поглинає всіх, була поглинута перемогою.

Пізніше Лука розповідає, що Ісус «з'являвся їм живим після страждань Своїх багатьма доказами протягом сорока днів і говорячи про Царство» (Дії 1:3).

Безумовно, їхні розмови повинні були включати пророцтво Ісаї про Страждальця Месію, Який «гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед стрижіями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст… І з злочинцями визначили Йому гроба Його, та Його поховали в багатого, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омани…» (Ісаї 53:7, 9).

Коли Ісус сказав їм це, вони, мабуть, здивувалися. І кожен із них бажав, щоб ми цього не забули.

Петар НЕНАДОВ.

5 ОЗНАК ТОГО, ЩО ВАМ ТЕРМІНОВО ПОТРІБНО ВІДПОЧИТИ ВІД СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ

У світі, де віртуальний світ домінує чи не більше, ніж фізичний, ми схильні зосереджуватися лише на дітях, коли йдеться про обмеження в соціальних мережах. Часто з'являються статті та дослідження про час, проведений перед екраном, та його вплив на зростаючий розум, але чи не може бути так, що дорослі також потребують таких перерв? Чи не варто й вам зробити перерву в соціальних мережах?

Тривога

Тривога – хитрий звір, адже спочатку думки здаються ясними, логічними і власними. Одна думка веде за собою іншу, і не встигнеш озирнутися, як у грудях починає стискатися, а дихання перехоплює. Наші власні вчинки викликають певну тривогу, але частіше за все тривогу народжує і розводить ворог, щоб використати її проти людини. Соціальні мережі можуть викликати тривогу від теорій про те, що відбувається у світі, до непорозумінь з друзями в соціальній мережі, до самої ідеї про те, чого навіть не існує. Якщо після перегляду соціальних мереж ви помітили, що відчуваєте незначну або велику тривогу, це може бути ознакою того, що вам потрібен тайм-аут.

Дратівливість

Це легко помітити в дитини, коли вона проводить занадто багато часу перед екраном, але дратівливість може проявлятися і в дорослих. Людський мозок не пристосований до того, щоб проводити більшу частину часу, втупившись у скляний екран; якби це було так, то екрани були б у нас з давніх-давен. Почуття роздратованості, легкої піддатливості на провокації або незадоволення зовнішнім світом – явні ознаки того, що варто скористатися кнопкою вимкнення телефону. Діти часто проявляють ці почуття у вигляді істерик або спалахів гніву, і хоча дорослі не плачуть і не падають на підлогу, існують тонкі способи, як ці засмучені почуття можуть бути спроєктовані назовні. Ці тайм-аути й перерви не є покаранням ні для дітей, ні для дорослих. Натомість це ковток часу, проведеного поза віртуальним світом, і занурення в реальне життя, відчутне і теперішнє.

Порівняння

Ще один ключовий фактор, який нав'язують нам соціальні медіа, полягає в тому, що ми часто порівнюємо себе з іншими. Соціальні медіа рідко показують приховані емоції життя, лише – найяскравіші моменти. Зазвичай це відбувається тому, що ми не хочемо показувати світові фотографії чи відео, на яких плачемо перед сном. Через ці соціальні почуття в Інтернеті існують лише яскраві моменти, канікули та щасливі блискучі фотографії, і з цього випливає порівняння.

Порівняння – це крадій радості, і ворог буде використовувати його, щоб переконати вас, що у всіх інших життя кращ. Саме тут може допомогти перерва у спілкуванні з соціальними мережами, адже ви зможете поспілкуватися з іншими людьми за межами додатків і побачити, що кожен переживає труднощі і живе справжнім життям за межами того, що можна зафіксувати за допомогою телефону. Перерва в соціальних мережах також може дозволити попросити Бога відкрити вам істину і допомогти отримати здорове розуміння життя по цей бік небес.

Депресія

Депресія – це ще одна важлива ознака того, що відмова від соціальних мереж може бути корисною. Особливо в час, коли йде війна і наші стрічки наповнюються жахливими новинами. Навіть найсильніші оптимісти можуть відчути, що їхній настрій погіршився. Депресія може нахлинути, як приливна хвиля, і надовго затягнути у пастку, яку важко подолати і від якої важко звільнитися.

Якщо ви відчуваєте, що ці повідомлення погано впливають на ваше психічне здоров'я, можливо, варто на деякий час усунутися від усього цього.

Це не означає, що ви обираєте жити в ілюзії, подалі від інформації, але ви даруєте собі благодать, що вам не треба постійно нести такий важкий тягар. Ваше психічне здоров'я має бути таким же пріоритетним, як і фізичне, і перерва у спілкуванні з соціальними мережами може бути важливим аспектом.

Духовний розвиток

Іноді Бог дає якусь ідею або підштовхує до чогось, що Він хоче, щоб ми зробили, аби пізнавати Його по-новому. Можливо, Бог поклав вам на серце на деякий час утриматися від соціальних мереж, щоб ви могли зосередитися на Ньому. Якщо ви відчуваєте в собі таке бажання, помоліться про це. Попросіть Господа пояснити вашому серцю і розуму, що час, проведений з Ним, а не за прокруткою додатків, буде добре проведений, і що ви прийдете до більшого спілкування і розуміння Того, Хто любить вас найбільше.

Спочатку це може здаватися неприродним, оскільки ви звикли перебувати деінде, але з часом ви побачите, що найбільше задоволення, радість і мир приходять від перебування в Його присутності.

Як зробити перерву

Спочатку ви, ймовірно, відчуватимете дискомфорт, закриваючи додатки, до відкриття яких звикли. Ви можете відчути дисонанс від того, що більше не годуєте свій мозок постійними розвагами, відео та контентом, якого він звик очікувати. Ці почуття природні, але пам'ятайте, що був час до того, як у вас з'явилися соціальні мережі, і ви функціонували досить добре. Сприймайте це як експеримент, що, давши своєму розуму час на перезавантаження та оновлення, ви візьмете з собою щось, чого давно прагнули, але могли отримати доступ до цього, лише відкинувши соціальні мережі.

Соціальні мережі – це не ворог, але, як ворог може маніпулювати й використовувати їх для своїх цілей. Та він не повинен перемагати. Запросіть Бога в процес перерви й подивіться, що Він може дати вам у цей час.

SLOVOPROSLOVO.INFO.

БУДЕМО ДОВІРЯТИ

Довіра – ключ до подолання наших страхів. Проблема, однак, полягає в тому, що в нас залишилося не так багато довіри. Тріумфальний вхід Ісуса в Єрусалим вчить, що яким би нестабільним і небезпечним не був світ, ми можемо довіряти Йому.

Така довіра вимагає двох складових: вміння і турботи. Ви довіряєте хорошому сантехніку, тому що він знає свою справу. Якщо він не розбирається в сантехніці, вам, мабуть, не варто йому довіряти, незважаючи на те, наскільки він дбає про вас. Але якщо йому байдуже, то, незалежно від його знань, він не дбає про ваші інтереси й, ймовірно, намагатиметься вас обдурити.

Заповідь Ісуса

Для учнів Ісуса підготовка до Пасхи була позначена трепетом. Вони боялися повернення до Єрусалиму, адже минулого разу, коли вони були там, Ісус ледве уникнув побиття камінням (Івана 11:8). Напруга була високою від нестабільності. На додаток Єрусалим вирував від активності, оскільки паломники заполонили місто, щоб відсвяткувати Пасху.

Проте Ісус володіє ситуацією. Він дає вказівки Своїм учням,

«Ідіть у село, що перед вами і, ввійшовши туди, знайдете прив'язане осля, на якому ніхто ніколи не сидів. Відв'яжіть його і приведіть. Коли ж хто скаже тобі: "Навіщо ти це робиш?", – відкажи: "Господь має потребу в ньому, і зараз же поверне його сюди"» (Марка 11:2-3).

Пророцтво Ісуса і його виконання нагадує учням, що Він керує ситуацією. З розгортанням Страсного тижня напруга лише зростатиме, оскільки Його сила й авторитет зіткнуться з правителями й владою в Єрусалимі. Коли Його заарештують, послідовники покинуть Його і відречуться, боячись, що можуть стати наступними.

Та все ж ці настанови нагадують учням про дещо важливе: коли здається, що все виходить з-під контролю, Ісус залишається головним, і Його царська влада керує найменшими деталями.

Служіння Ісуса вже продемонструвало Його владу над хворобами, бурями, демонічними силами та смертю. Входячи в хаотичний і ворожий Єрусалим під навісом з пальмового віття, Він, по суті, каже: «У мене все під контролем».

Турбота Ісуса

Можливо, ми не сумніваємося в Ісусовому повелінні, але сумніваємося в Його турботі. Зрештою, якщо Він – головний, то чому світ (або моє життя) сповнене такого болю? Вербна неділя показує, що Ісус також має другий компонент, необхідний для довіри: турботу.

У Книзі пророка Захарії розповідається про праведного царя, який верхи на осляті принесе спасіння Єрусалиму. Мир цього царя пошириться аж до краю землі. В'їзд Ісуса на осляті голосно промовляє про Його спасіння і турботу.

Розповідь Луки містить додаткову деталь, яка вказує на турботу Ісуса під час Його тріумфального в'їзду: Його сльози (19:41). Ісус плаче через те, що Єрусалим відкинув Його та Його Царство. Він не розгніваний, а засмучений. Незадовго перед тим Він плакав через смерть Лазаря (Івана 11:35). В обох випадках сльози викликані скорботою за іншими, бо Він – Цар, Якому не байдуже.

Але чи встоять Ісусові повеління і турбота перед загрозами, з якими стикаємося ми, – ядерною війною, нестабільним ринком, черговою пандемією, штучним інтелектом, хиткою демократією, шкільним хуліганом, владним начальником, важким чоловіком чи дружиною, гріхом, що обсідає нас з головою? Уявіть собі водолаза, який занурюється у воду, що кишить акулами. Як людина наважується на такий крок? У неї є захисна клітка, яка може відбити будь-який напад.

Тріумфальний вхід Ісуса вчить, що Він переважить і здолає будь-яку загрозу, з якою ми стикаємося. Йому можна довіряти, і наша позиція в хаотичному світі може бути заснована на довірі. У той час, як світ, плоть і диявол б'ються за наше життя, наш притулок – у могутньому Царі на осляті.

slovoproslovo.info.

ТАЄМНИЦЯ ВЕЛИКОДНЬОЇ ЧАШІ

Коли Ісус святкував Пасху зі Своїми учнями, Він щонайменше двічі використовував чашу під час вечері, щоб зробити важливі заяви про Себе (Луки 22:17, 20). Яке ж значення цієї чаші, яку Ісус піднімав, дотримуючись традицій?

У Святому Писанні чаша часто символізує Божий суд. У Старому Заповіті згадуються чаша гніву, чаша суду, чаша трепету і чаша жаху та горя. Водночас псалмоспівець Давид вигукує: «Піднесу келих спасіння й покличу ім'я Господнє» (Псалом 115:4). Таким чином, чаша може символізувати одночасно гнів і визволення, суд і благословення.

Але жоден із тих текстів не говорить про Пасху. І все ж у її історію прекрасним чином вплетені теми суду і спасіння. Бог явив Свій суд єгиптянам, але зберіг ізраїльтян, які послухалися Його і помазали одвірки дверей кров'ю агнця. Щороку єврейські сім'ї переказують ці події під час седера – традиційної вечері, присвяченої Песаху. Але як чаша стала символом Великодня, залишається загадкою.

Щоразу, коли чашу наповнюють вином, вона отримує нову назву. Перша чаша – це кідуш, що означає освячення. Цією чашею починають великодній седер. Друга чаша називається чаша покарань. Третю називають або чашею спокути, або чашею благословення. Четверта ж часто називається галель, що означає хвала, проте в одних традиціях її називають чашею прийняття, тоді як деякі використовують назву «чаша Іллі». В останньому випадку другу чашу (покарань) з'єднують із чашею галель, славлячи Бога за кари, які Він використав, щоб вивести євреїв із Єгипту.

Більше єврейська традиція нічого не говорить про чаші, окрім того, що вони мають бути наповнені червоним вином, щоб нагадувати про кров агнця.

У Новому Заповіті згадується одна з чаш, яка була піднята після вечері, – третя чаша. Ісус пояснює її як «…новий заповіт у Моїй крові, що за вас проливається» (Луки 22:20).

Апостол Павло називає її так: «…чаша благословення, яку благословляємо», а також «чаша Господня» (1 Коринтян 10:16, 21).

Ісус і Павло взяли дещо з єврейських традицій, щоб дати одкровення, які раніше відомі не були. Називаючи чашу «новим заповітом у Моїй крові», Ісус робить пряме відсилання до обітниці з Єремії, 31. Бог сказав, що укладе новий заповіт, тому що «вони поламали Мого заповіта» (Єремії 31:32). Порушення заповіту з Богом мало спричинити Його гнів і суд – жахлива чаша! Але замість цього Бог пообіцяв нову угоду милості та спасіння.

Ісус оголосив, що цей новий заповіт прийде через чашу спасіння в Його крові. Чаша викуплення символізувала набагато більше, ніж вихід єврейського народу з Єгипту. Вона символізувала план і призначення Боже на всі майбутні віки. Суд і порятунок, гнів і відкуплення зібрані разом у таємниці однієї чаші, значення якої Месія пояснив того вечора. Ісус не говорив про чашу як про щось суто символічне. Він описував події, які мали незабаром відбутися в Його житті.

Пізніше того вечора Він волав до Бога в стражданнях і молитві: «Отче, як волієш, – пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» (Луки 22:42). Як людина, Ісус міг бажати, щоб ця чаша суду, на яку заслужили всі люди за порушення заповіту з Богом, минула Його.

Однак, як слухняний Син Божий, Ісус знав, що чаша благословень зможе вилитися на порятунок багатьох тільки в тому разі, якщо спочатку Він вип'є з чаші Божого суду над усім людством.

Незважаючи на біль через відокремлення від Отця, наш Господь хотів випити з тієї чаші, понести те покарання, пережити той жах і смерть, щоб ми могли бути визволені й прощені. Не дивно, що апостол Павло називає це чашею благословення. Що може бути більшим благословенням, ніж те, що приніс Месія через Свою смерть, поховання і воскресіння?

Називаючи це чашею благословення, апостол Павло вказує на сильний зв'язок між Пасхою і причастям, ламанням хліба. Коріння цього таїнства сягає глибоко в одвічний Божий план, що розкривається на сторінках Писання, а також у традиціях обраного Божого народу. Ця чаша є втіленням проблеми суду/покарання та обітниці викуплення. І вона нагадує про іншу чашу, яка поєднує в собі питання/проблему та обітницю.

Мова про Йосипа та його братів. Після того, як брати зрадили Йосипа і продали в рабство в Єгипет, Бог підняв його до рівня великого визнання і влади. Під час голоду брати прийшли в Єгипет, аби купити зерна. Вони не впізнали свого брата в цьому начальникові землі єгипетської, проте Йосип їх упізнав. Він приховав це і наказав їм прийти з наймолодшим братом, щоб довести, що вони – не вивідувачі.

У Йосипа був план. Він сховав свою срібну чашу в мішку наймолодшого брата. Коли сини Якова поверталися додому вдруге, слуги Йосипа зупинили їх. Вони знайшли чашу Йосипа і звинуватили Веніамина в крадіжці. Та чаша стала звинуваченням для Веніамина і символом суду/покарання – вірної смерті, як вони думали. Брати в жаху роздерли свій одяг і повернулися з Веніамином до Єгипту.

Там вони дізналися про справжнє походження цього начальника над Єгиптом і обнялися з братом, який мав повне право стратити їх усіх, за винятком наймолодшого (стратити не за крадіжку чаші, а за те, що продали його в рабство). Чаша, яка повернула їх до Єгипту, була для них символом суду/покарання і смерті. Однак вона привела їх до спокути і прощення.

Давид БРІКНЕР.

ВІД БОЛЮ ДО НАДІЇ: УРОКИ ВОСКРЕСІННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ХРИСТИЯН

Воскресіння Ісуса Христа – радісне свято, що нагадує про звершення великої перемоги над гріхом. Йому передує насичений тиждень, який для сучасників Ісуса був низкою непередбачуваних подій: від тріумфального в'їзду до Єрусалиму із передчуттям перемоги до схоплення Христа, суду над ним, розп'яття і Воскресіння. Велика перемога, яка за формою відрізнялася від очікувань юдеїв, була наслідком великої любові, втіленої в самопожертві Божого Сина.

Ідея жертви пронизує всю Біблію. У Старому Заповіті ми багаторазово читаємо про принесення тварин в жертву, а також чіткі розпорядження про різновиди та суть різних жертв. У цьому виявляються духовні закони і самі принципи буття – за більшістю великих перемог стоїть більша чи менше жертва.

Біблія містить надзвичайно багато символів та прообразів жертви й Воскресіння Ісуса Христа. Це стосується безпосередньо Пасхи, яка мала б стати дороговказом для євреїв в розумінні місії Христа на землі. Безвадне ягня, яке певний час жило поруч із людьми, стало жертвою на захист і викуплення під час вигублення первістків у Єгипті. Цей символ настільки буквальний, що навіть така деталь, як незламані кістки, проявилася в історії розп'яття Ісуса Христа, Якому римські воїни не зламали голінки.

Ще одним символічним прообразом є історія Йосипа. Відкинений братами, несправедливо звинувачений і засуджений, він став другою особою в державі, врятував народи від голоду, однак його рідні не відразу пізнали свого брата. Так само й Ісуса більшість із рідних по плоті не впізнали й відкинули, однак він був піднесений у Царстві Отця як Спаситель і євреїв, і язичників.

Історія Страсного тижня стала втіленням унікального й далекоглядного Божого задуму, надзвичайного та неочевидного для людей. Ця жертва і перемога над гріхом – свідчення вічної абсолютної любові, хоча для звичайної людини події Страсної п'ятниці могли здаватися просто несправедливою стратою «чергового пророка».

Бог діє не так, як людина

Бог діє не так, як людина і Його сценарій далекогляднiший, ніж плани наймудрішого стратега. Розуміючи це, Павло пише знамениті слова в Посланні до римлян: «О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які недовідомі присуди Його і недосліджені дороги Його!».

Господь не завжди швидко відповідає на молитву, і не завжди ця відповідь є саме тим, що ми очікуємо і уявляємо. Дуже хибно було б сприймати Бога як казкового джина, який лише виконує бажання послідовників. Однак таке трактування Творця нерідко зустрічається серед людей, які щось чули про Бога, але не готові пізнати Його повністю чи тим паче присвятити своє життя служінню.

У Біблії багаторазово говориться про страждання, випробування і часи муки. Християни також можуть страждати, хворіти і помирати. Якщо страждання і смерть переніс Син Божий, то хіба є гарантія, що наше життя буде легкою прогулянкою? Ба більше, Ісус попереджав про гоніння і страждання, які доведеться перенести Його послідовникам, тому й попереджав: «Бо коли таке роблять зеленому дереву, то що буде сухому?». Це те, що складно вмістити атеїстам, гуманістам чи язичникам, які земне благо сприймають за повноту існування, а його відсутність за катастрофу.

Але Христос застерігає від смутку чи відчаю через це: «Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Матвія 5:10-12).

Про страждання і терпіння праведних писав і Павло в листі до Тимофія: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані. А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши» (2 Тимофія 3:12-13). Павлу довелося відчути це на власному досвіді: його ув'язнювали, побивали камінням, переслідували, насміхалися, чинили наклеп. Божий служитель, який поклав своє життя на донесення Євангелія численним народам, не уникнув цього, та й інші учні, Христа (окрім Івана) зазнали насильницької смерті.

Ці та інші приклади зі Святого Писання підтверджують ідею, що особистий добробут, безпека чи здоров'я не є прямим свідченням праведності людини. Благочестиві й богобійні також страждають, переживають лихо і зазнають утисків через свою віру – більше, ніж ті, кого ця віра не стосується. Проте це зовсім не означає, що відкидати Христа вигідніше чи зручніше. Свято Пасхи розкриває добру євангельську звістку про остаточне спасіння та дає надію кожному віруючому не залежно від обставин.

Надія Воскресіння

Цією надією є Воскресіння Христа. Той факт, що Ісус живий, значно глибший і більший, ніж просто повернення Того, Кого несправедливо стратили. Воскресіння стосується буквально кожної людини на планеті, адже віра у викупну жертву Христа – це єдиний шлях до спасіння для кожного. Ісус воскрес, тому ми маємо надію, що кожен християнин матиме в підсумку свій особистий і глобальний «хепі-енд». Саме Воскресіння є підставою для надії, обставиною, яку неможливо виключити чи замінити.

«Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись! Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей! Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних. Смерть бо через людину, і через Людину воскресення мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть» (1 Коринтян 15:17-22).

Факт Воскресіння Ісуса Христа – це підстава надії для кожного християнина, який переживає прості чи складні часи, адже остаточно перемога вже відбулася. Щорічне святкування Пасхи – нагадування про очікування перемоги після подій, які здаються поразкою. Учні Ісуса Христа після Його розп'яття були збентежені та розчаровані, немов ті вівці із пророцтва, що втратили свого пастора. Навіть чувши про Воскресіння, вони все ще не мали віри, все ще закарбували у своєму серці Ісуса розп'ятого, Якого бачили у гробі. Пізніше Він неодноразово являвся учням живим, і вони повірили та побачили Божу правду по-новому.

Радісна звістка залишається актуальною у будь-який час і для всіх народів. Коли ми переживаємо болючі моменти, періоди великих і затяжних страждань, то в кожен момент проходження такої «долини» наші очі все ще звернуті до Воскресіння і надії, яку дає Христос.

Україна переживає дуже довгу, складну і криваву війну, яка забрала життя багатьох-багатьох синів і доньок нашого народу. Це надзвичайно тяжкі обставини, в яких не кожен збереже надію, а тим паче любов. За ці 10 років народ змінився, і Церква змінилася також. Дуже багато християн подивилися по-новому на жертовність, любов, милосердя і сміливість. Часи випробувань, гонінь і трагедій цілих громад стали сьогоденням у XXI столітті, а не лише в історіях стійких християн старшого покоління. Усе повернулося, і доводиться протистояти тому самому ворогу, який руйнував храми, ув'язнював і вбивав вірян та намагався взяти під контроль Церкву.

Та і 2024 року християни продовжують молитися, вірити, служити і захищати, виявляючи на ділі вічну надію, яку не забере жодна армія чи диктатор. Наша надія – у Воскресінні Христа, яке є виявом безмежної Божої любові. Саме тому, попри всі обставини, послідовники Ісуса покликані бути сіллю і світлом для свого народу, бути в авангарді правди і з честю та гідністю проходити непрості часи в очікуванні Божої відповіді на молитви.

Мар'яна ЧОРНА.

ПРО ЖЕРТВУ

Якось до Ісуса підійшов один чоловік і спитав: «Учителю! Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне?». Ісус сказав до нього: «Чому мене питаєшся про те, що добре? Добрий є один тільки (Бог). Як хочеш увійти в життя, додержуй заповіді...» (Матвія 19:16-17).

Цікава річ: те, що ми називаємо вічним життям, Ісус називає просто життям. І у Святому Письмі так говориться не раз. І навпаки, людей, які не мають вічного життя, у Біблії часто названо просто мертвими. Як, наприклад, коли один з учнів Ісуса звернувся до Нього: «Господи, дозволь мені піти спершу поховати батька мого». Ісус же сказав до нього: «Іди за Мною, і зостав мертвим ховати своїх померлих» (Матвія 8:21-22).

Це дуже несподівана думка: люди наче живі, але це несправжнє життя.

Апостол Павло пояснює логіку такого погляду: «Бо заплата за гріх – смерть, а дар ласки Божої – життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім» (Римлян 6:23). У цих словах розкривається сама суть біблійного підходу до проблеми гріха.

Призначення – бути світлом

Гріх – це щось більше, ніж просто якісь неправильні вчинки, які ми скоїли, насправді це відхилення від нашого призначення, яке має дуже далекі наслідки. Дослівно «гріх» – це «промах», «відхилення від цілі». А яке наше призначення? Бути світлом! Так, ми створені за образом та подобою Божою і покликані відображати Боже життя в цьому світі. Ми покликані випромінювати у всьому Його доброту і любов. Саме це означає бути людиною.

Нагірна проповідь описує, як це має втілюватися на практиці. Коли ж ми так не робимо – ми відхиляємося від цілі, а отже, від самого життя. Це і є гріх. І тут не треба бути злодієм, бандитом, серійним вбивцею чи корупціонером, достатньо просто жити для себе.

Словом, гріх має дуже далекі наслідки – він продукує смерть. Однак Бог не бажає смерті грішника, але хоче, щоб той навернувся і жив: «Бо не жадаю Я смерти помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єзекіїля 18:32) І коли люди відхиляються в гріх і наслідують смерть, Він дає їм жертви, щоб вони могли знову повернутися до життя з Богом, як написано в Книзі Левит: «Бо в крові – життя тіла, і Я вам дозволив уживати її на жертовнику в покуту за ваші душі, кров бо чинить покуту, оскільки в ній життя» (Левит 17:11).

Христа немає життя

Життя жертви, яку символізує кров, що виливається на жертовник, покутує, сплачує, покриває нашу смерть, себто брак життя, прогалину, яка виникає внаслідок нашого відхилення від Божого образу. Пролита кров покриває нашу смерть і відновлює в нас життя.

Ісус віддав Своє життя за нас. Віддав Богові. За нас. Вилив Його на жертовник. Це найвищий акт любові й самопожертви. Саме тому смерть не може володіти Ним, не може втримати Його. Бо вона володіє тільки тими, хто жадібно привласнює своє життя собі. Тим часом Ісус цілковито віддає Його Богові в дар за нас. Тому Його смерть перемагає саму смерть. І за Його розп'яттям неминуче слідує воскресіння.

І це життя, яке Ісус віддає за нас, повертається відтак до нас самих у Воскресінні. На хресті Він віддав Свого Духа в руки Отця. Такими були Його останні слова. І потім того ж Духа Він дарує Своїм учням, коли приходить до них воскреслим. Ставши посеред них, Він промовив: «Мир вам! Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас». Це промовивши, дихнув на них і каже їм: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Івана 20:19-23).

Своєю смертю і воскресінням Ісус покриває наші гріхи і повертає нам життя. Ось чому без Христа в нас немає життя. А те життя, яке в нас є, – насправді не життя, а радше смерть. Ісус говорить про Себе так: «Я є воскресіння і життя. Хто вірить у Мене, той, навіть і вмерши, житиме» (Івана 11:25). І ще: «Я – дорога, і правда, і життя». (Івана 14:6). Коли Христос живе в нас, коли нас наповнює Його Дух, ми віднаходимо наше призначення – бути світлом. Коли Христове життя наповнює нас, ми випромінюємо любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, доброту, вірність, тихість, стриманість. Саме це й означає бути людиною, створеною за образом та подобою Божою.

С. Т.

СЛОВА, ЯКІ ЗМІНЮЮТЬ НАС

«Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється, ожива,
Як їх почує!..» (Тарас Шевченко)
«Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Приповісті 18:21).

Ми живемо у світі негативної інформації. І недарма Слово Боже закликає понад усе стерегти своє серце (Приповісті 4:23). А від чого стерегти? Від страху, занепокоєнь, сумнівів, невір'я, щоб це все не проникло в нас.

Не тільки Слово Боже говорить про вплив слова. Учені дослідили, що слова впливають на нашу нервову систему. Тобто коли ми промовляємо якесь слово, воно дає розпорядження нервовій системі. Наприклад, ви кажете, що втомилися, і ці слова дають команду організму вимкнутися.

Тому Бог і радить: «... не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму» (Римлян 12:2).

Зміниться мислення – зміняться слова, зміняться обставини, зміниться життя.

З чого починаються зміни?

Насамперед потрібно навчитися дякувати. У нас мало культури вдячності, ми часто скупі на слова подяки. Легко зауважуємо недоліки, легко бачимо проблему, здатність бачити негативне в багатьох із нас спрацьовує автоматично.

Людей не треба вчити бути незадоволеними. Треба вчити зауважувати причини для вдячності. Ми сильно залежимо від зовнішніх обставин, але Бог хоче, щоб ми залежали від Нього, тому що Він – наше Джерело.

Ісус сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя і з подостатком щоб мали». Життя з подостатком стосується кожної сфери. Але важливо пильнувати, що ми говоримо, які слова промовляємо. Бо діє закон сіяння й жнив.

Які слова сієте ви у своє життя? Слова, які будують і творять, чи слова, які руйнують?

Починайте кожен день із подяки Господу

«Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене; а хто на дорогу Свою уважає, Боже спасіння йому покажу!» (Псалом 49:23).

Подяка – це жертва. Жертва хвали. Жертва подяки. Ми не повинні жити відповідно до настрою. Ми повинні жити відповідно до Слова.

«Хто на дорогу Свою уважає...» Уявімо водія, який виїжджає на дорогу і заплющує очі, не зважаючи на дорожні знаки... Що буде? Хаос, аварія, смерть, загибель. Але насправді ми часто не пильнуємо на дорозі свого життя.

«Боже спасіння йому покажу!». Спасіння – це не тільки народження згори, але й благословення, зцілення. Воно містить у собі все, що нам потрібно. Бог усе зробив через Ісуса Христа на хресті. Він сказав: «Звершилось!».

А що звершилось? Наше відкуплення і спасіння. Через хрест Ісуса Христа вірою ми приймаємо благословення, ми відкуплені й стали вільні від прокляття, хвороб, убогості, страхів, депресії, стресів.

То чому ж ми скаржимося? Чому завжди незадоволені? Стара природа діє в нас. А вона повинна бути розіп'ята. Бог дав нам силу перемагати стару природу. Вона розп'ята з Ісусом Христом, і ми повинні ототожнювати себе з Ним. Його смерть – це наша смерть. Його воскресіння – це наше воскресіння. Його життя – це наше життя.

Римському філософу Сенеці приписують вислів: «Якщо людина скаржиться на те, що в неї є тепер, вона не буде щасливою, навіть якщо увесь світ буде біля її ніг».

Людина, яка звикла бути незадоволеною, завжди буде незадоволеною. Згадайте відому казку про старого й рибку...

Сила хвали і поклоніння

«Та Ти Святий, пробуваєш на хвалах Ізраїлевих!» (Псалом 21:4). Коли ми хвалимо Бога, Він діє серед нас, Він живе, Він сущий, Він здійснює чудеса, чинить знамена.

Бог хоче, щоб ставлення нашого серця змінилося від позиції сумніву, невір'я, ремства, занепокоєння до позиції віри, довіри, миру й подяки Богові.

«Отож завжди приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять» (Євреїв 13:15).

Через Ісуса Христа, незалежно від природи, погоди, від стану здоров'я, курсу валют, кризи, війни чи миру, завжди приносьмо Богові жертву хвали, тобто плід вуст, що прославляють ім'я Його. І це нас змінить.

Іван Франко колись написав:

Якби ти знав, як много важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце
Глибокі рани серця як чудово
Вигоює – якби ти знав оце!

Для чого Ісус віддав Своє життя? Щоб звільнити нас від прокляття і спасти від гріхів, щоб благословити нас. Промовляйте у життя своє і всіх, хто порчу, слова благословення, і самі пожнете благословення.

Олег КАРПЮК.

БОЖА ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ

Ми йдемо до Бога, благально говоримо з Ним і чекаємо, щоб Він негайно втрутився. Хвороба дорогих нам людей і наша любов до них дають нам безстрашність у молитві, і ми стаємо надзвичайно наполегливими.

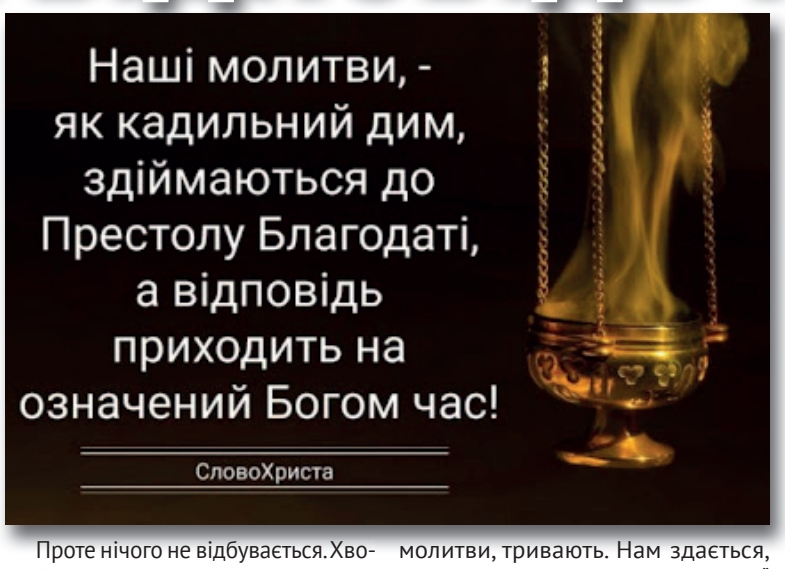

Проте дуже часто у сміливі й наполегливі молитви закрадається нетерпіння. Ми заздалегідь плануємо, якою буде відповідь на молитву. У цій конкретній ситуації, як нам здається, для Бога існує єдине можливе рішення, якщо Він збирається відповісти на молитву. Відповідь має прийти негайно і має бути саме такою, як ми плануємо.

Проте нічого не відбувається. Хвороба і жаль, що спонукали нас до молитви, тривають. Нам здається, що жодного втручання всемогутньої руки в їх хід не відбувається! І до яких тяжких наслідків у молитовному житті призводять такі ситуації!

Ми знову використовували молитву для того, для чого вона не призначена. Молитва знову стала для нас тягарем.

Бог не почув нас? Звичайно ж, почув і негайно став відповідати. Проте Він залишив за Собою право вирішувати, коли і як відповісти. Відповідь прийшла. Проте ми не розпізнали її.

Так ми отримуємо від Бога безліч відповідей, не сприймаючи їх і тому не отримуючи ні радості, ні користі і не відчуваючи вдячності.

Недосконалість нашого молитовного життя викликана тим, що ми не довіряємо Господові. Нам здається, що ми краще знаємо, коли і як відповідати. І молитва стає боротьбою з Богом. Ми намагаємося переконати Бога, що відповідь має бути дана негайно і така, як ми плануємо. Несвідомо ми використовуємо молитву для того, щоб переконати Бога, що маємо слушність.

Саме ця боротьба з Богом робить нас такими суєтними і неспокійними, коли ми молимося. Ми боїмося, що Бог не дозволить нам переконати Його, а замість цього діятиме за Своєю власною волею. Ніщо не робить молитовне життя таким обтяжливим, як це.

Та коли ми зрозуміємо, що Бог Сам вирішує, коли і як відповісти, приходить мир. Ми почнемо бачити, що Божа воля не лише в тому, щоб почути наші молитви, але і в тому, щоб дати на них найкращу, найвичерпнішу відповідь. Бо всемогутній Бог усе розуміє, усе знає і все може.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

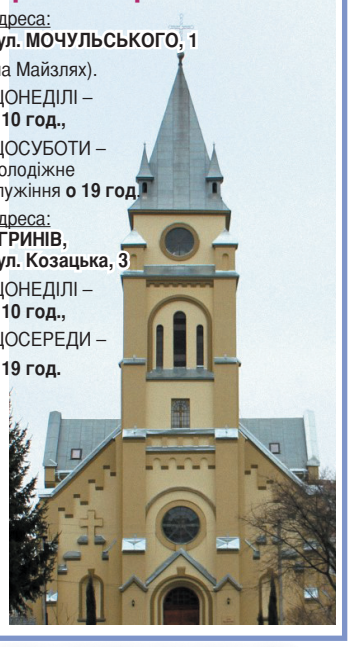

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 год.,
ЩОСУБОТИ –
молодіжне
служіння **о 19 год.**
Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ГОСПОДА, ВЕЛИКОГО Й ГРІЗНОГО...

«Зауваживши, що ізраїльтяни відчувають страх, я виступив і промовив до знатних людей та начальників: Не бійтеся їх! Пам'ятайте про Господа, великого й грізного, та будьте готові до боротьби за ваших братів, за ваших синів і ваших дочок, за ваших дружин і за ваші домівки» (Неємії 4:8).

Дуже потрібне послання від Неємії, стародавнього юдейського лідера, українським церковним лідерам, щоб його передавати своїм вірянам.

Страх може паралізувати, а може й мобілізувати. Ворог вражаюче могутній, підступний і нелюдськи жорстокий, російське командування фашистське і системно й послідовно стирає з лиця землі село за селом, місто за містом, намагаючись завдати якнайдошкульнішої шкоди, знищує електростанції і залізниці, школи і лікарні, багатоповерхівки у Харкові, Дніпрі, Запоріжжі, Одесі, Чернігові і багато інших міст. Біблійний автор пропонує не забувати про «Господа великого й грізного», адже немає військового злочинця минулого й сучасного який би не поплатився (раніше чи пізніше) за всі багатомільйонні жертви. І саме за Ним – останнє слово в історії.

... та будьте готові до боротьби

Країна, яка зазнає ворожого нападу, потребує максимальної мобілізації. Для цього потрібна єдність усіх лідерів, керівників і впливових людей, щоб допомогти чоловікам усвідомити їхню відповідальність за країну. Боротьба завжди означає також внутрішнє протистояння злочинним чиновникам і бізнесменам пройдисвітам, які намагатимуться нажитися у час лихоліття.

... за ваших братів, за ваших синів і ваших дочок, за ваших дружин і за ваші домівки

Кожен, хто бере зброю до рук, щоб протистати збройному ворогу, має йти на війну з глибинною свідомістю захищати і виборювати свободу. Бо це вони – злочинці, які, об'єднавши імперську політику, що знайшла опертя у демонічній ідеології російського християнства (не лише православного, але й протестантського), виправдали фізичне знищення всього, що має ознаку українського і українськості. Це геноцидний і богоборчий задум націлений проти кожного українця. Тому кожен, хто бере зброю чи беззбройно захищає Україну, – виконує Господнє повеління.

Християнське покликання в усвідомленні небесного громадянства не змінило відповідальність за країну замешкання і народ, з яким ми себе ідентифікуємо.

Микола РОМАНЮК.

ВІРУЮ
№ 5 (304)
травень 2024 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.